

RENDEZ-VOUS S MÚZOU

*Nedopsaný rukopis,
termín na krku
a tvůrčí blok.
Řešení? Paříž!*

Zde leží Maggie Blissová, která skonala pomalou
a mučivou smrtí v důsledku neschopnosti dokončit
poslední díl delaniovské trilogie.

DEE

ERNSTOVÁ

edice 7 lásky

Termín odevzdání knihy se blíží, tvůrčí blok se nedaří prolomit a Maggie je zoufalá. Naštěstí je tu řešení: Paříž! Kde jinde by taky autorka romantických příběhů měla hledat inspiraci? Když tu ale potká svého okouzujícího exmanžela a ve své koupelně narazí na pohledného Francouze, je jasné, že vzruchů tu bude víc než dost. Ale najde tu svou múzu?

„Procitěná, upřímná a strhující jízda s hrdiny, kteří budou jako vaši nejlepší přátelé. Dee Ernstová napsala krásně dojemný příběh. Zamilujete si její postavy i příjemný, poutavý styl.“

– Shirley Jumpová, autorka románů
Dočasný nájemník a *Valčík na přivítanou*

„Rendez-vous s múzou je jako perfektní dovolená v Paříži. Tahle kniha způsobí, že budete chtít chytit nejbližší letadlo do Paříže, zakousnout se do kouign ammanu, usrkávat espresso a projít se městem světel po boku hloubavé, sebeironické a naprosto úžasné Maggie Blissové v roli vaší přítelkyně a průvodkyně.“

– Natalie Jenner, spisovatelka

DEE ERNSTOVÁ

Rendez-vous s múzou

DEE ERNSTOVÁ

RENDEZ-VOUS S MÚZOU

Přeložila Věra Kotábová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Maggie Finds Her Muse

Text Copyright © 2021 by Elizabeth Ernst

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group

Translation © Věra Kotábová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

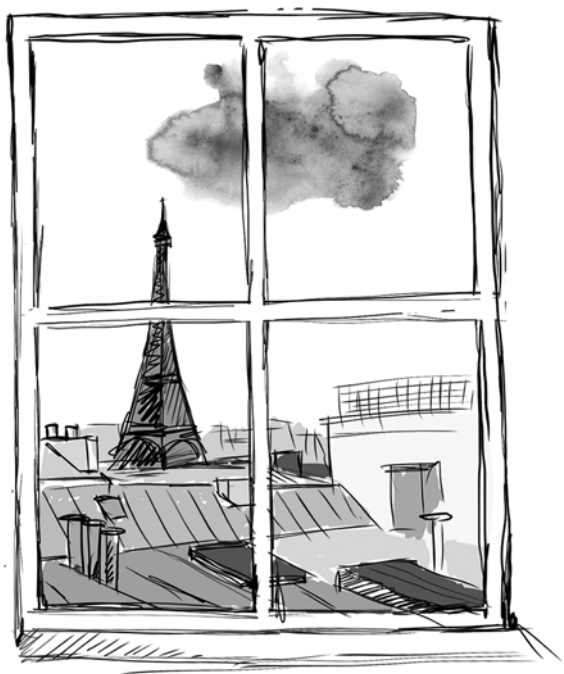
All rights reserved

ISBN 978-80-7625-525-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-524-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-190-8 (print)

*Genovi,
s nímž chci žít šťastně až do smrti.*

Kapitola 1

*V níž propadám panice
a zbavuji se všeho nežádoucího*

Z*de leží Maggie Blissová, která skonala pomalou a mučivou smrtí v důsledku neschopnosti dokončit poslední díl delaniovské trilogie.*

Zírala jsem na slova, která jsem právě dopsala, a pak jsem je přečetla nahlas. Na náhrobním kameni se budou vyjímat perfektně. Tuhle poslední perlu své obrazotvornosti si musím dobře uchovat, čistě pro všechny případy. Ale kde? Mám to poslat dceři? Radši asi ne. Poslední, co by potřebovala, je další terapie. Exmanželovi? Pokud jde o archivování lejster, v tom vždycky vynikal, ale koneckonců už jsme rozvedení třiadvacet let, takže... ne. Logickou volbou by byl můj literární agent, ale ten by asi začal bít na poplach. Ostatně si myslí, že mi psaní jde docela dobře...

Možná bych si to mohla vytisknout, zarámovat a přiložit k tomu příslušné instrukce.

Ať už to skončí, kde chce, dobrou zprávou je, že až mi moje redaktorka Ellen pošle jeden ze svých pravidelných vzkazů, v němž se bude dotazovat, zda pracuji na Delanii, budu poprvé po půl roce moci pravdivě odpovédět, že ano.

Byla jsem v pracovně úplně sama, když jsem si to říkala nahlas, což bylo jediné dobře. Každý autor v hloubi srdce ví, že bez ohledu na slávu, různá ocenění, oslavné řeči a hordy oddaných ctitelů může kdykoli nastat okamžik, kdy ze sebe nedostane jedinou souvislou větu. Když to uslyší kolegyně spisovatelka, dá si nohu přes nohu, nalije nám oběma další hrnek kafe a v kľidu se zaměří na interpunkci.

Jenže kdyby mě slyšel někdo jiný, no... lidi by byli zklamaní. Možná dokonce naštvaní. Existují čtenáři, a jsou jich miliony, kteří netuší, co je to syndrom hochštaplera. Jediné, čemu rozumějí, je, že si přečetli první díl delaniové trilogie a dychtivě vyhlíží další. Ani nezapochybují, že by po něm neměl přijít třetí díl. Koneckonců jde o *trilogii*. A tihle čtenáři by měli nepříjemné otázky. Očekávání. Jsou v tom příběhu už zaháčkovaní. Stojí o velké finále. A kdybych se na žádné nezmohla, dovedete si představit, co by se se mnou asi stalo?

Pak jsou tu ještě můj agent a nakladatel a oba svorně tvrdí, že třetí díl pozdvihne moji kariéru na zcela novou úroveň. Do mé práce investovali za poslední roky spoustu času, energie i peněz a teď by se jim to konečně mělo zúročit. Ti by byli taky naštvaní.

Není to v tom, že bych nevěděla, jak trilogii ukončit. To vím. Bellacore (říkejte mi Bella) LoModeriaová, dvacet šest let, pětapadesát kilo, s plochým břichem, patřičně klenutým hrudníkem a zelenýma očima už vzdala pachtění se za láskou a správným mužem. Žádného už hledat nebude. Dokonce ani...

Lance. Seržant David Rupert Lancaster, třicet šest let, stopětaosmdesát centimetrů pevného vyrýsovaného svalstva a překvapivě hladké kůže s výjimkou strniště na mužné čelisti ve frustraci často zatínané. Ví, že Bella

je pro něho ta pravá, a je ochotný udělat všechno, aby si to uvědomila. Měli se zamilovat přes všechny překážky, které jim stály v cestě. Měli propadnout vášni, které se nedalo odolat. Měli si projít vztahem plným slz, štěstí i zlomených srdcí a posléze i láskou na věky věků.

Všechno, co jsem potřebovala, bylo sepsat to.

A v tom byl ten háček. Bez ohledu na všechny oslavy, zápletky, vymyšlené peripetie a dobré úmysly jsem neměla dva měsíce před plánovaným odevzdáním rukopisu napsanou ani řádku.

S výjimkou tohohle epitaфу, o němž jsem byla přesvědčená, že je zároveň pregnantní i výstižný.

Chápejte – spisovatelský blok se občas přihodí každému tvůrci. A pro mě to obvykle nepředstavovalo žádný závrtný zádrhel, protože jsem si mezi knihami nechávala dostatečnou časovou rezervu. Jenže jsem podepsala největší smlouvu své více než dvacetileté spisovatelské kariéry na trilogii, která vynese na světlo strastiplnou lásku mezi půvabnou modelkou, jež se dala na dráhu humanitární pracovnice v zahraničí, a drsného bývalého příslušníka speciální námořní jednotky, který si umanul, že ji bude ve válkou zmítané fiktivní Delanii ochraňovat.

První kniha se rozjížděla pomalu, ale díky šeptandě prodeje brzy trhaly rekordy. Druhý díl má vyjít za dva měsíce, v červnu, a už se o něm všude mluví. Předprodeje mi vynesly třetí místo na seznamu letních bestsellerů časopisu *People*, pozvání do televizního pořadu *Good Morning America* a turné po celé zemi.

Byl by to úspěch, jenž by mi umožnil vykašlat se na každoroční seminář tvůrčího psaní, který jsem dosud vedla, protože mi spisovatelská činnost nevynášela dost na živobytí. Ano, já vím, spisovatelé bývají bohatí. Jenže pravda je taková, že většina z nás obvykle nebývá na

nejvyšších místech žebříčku bestsellerů a taky zpravidla nepatříme do stejné daňové skupiny jako Stephen King. Kdybych bydlela někde jinde než na severu New Jersey, nejspíš bych dokázala vyžít z výnosů za prodeje svých knih, ale nechystám se přestěhovat do Iowy jenom kvůli nižším životním nákladům.

A potom tu je možnost prodat to kabelové televizi. Ta by knížky zpracovala do minisérie, na niž by se podílela nějaká VIP herečka a zdatný producent. Možnost, která by nejen nahradila peníze za výuku, ale – skoro si to ani netroufám říct – přinesla by i peníze na domek na pláži.

Po domku na pláži toužím od chvíle, kdy jsem na ni jako mrňavá dvouletá holka poprvé vkročila. Pamatuju si to dodnes: chlad mořské vody, vůně soli ve vzduchu a písek křupající pod mýma batolecíma nohama. *Tohle chci*, pomyslela jsem si tenkrát. Tady chci bydlet.

Za následujících čtyřicet a něco let jsem svůj názor nezměnila. A teď tu byla reálná možnost, že se to stane skutečností. Jenže kvůli *Hře o trůny*, kde se konec psal za pochodu, protože autor nebyl schopný dokončit poslední díl, nikdo nechce uzavírat žádnou smlouvu, dokud poslední díl neleží na knihkupeckých pultech.

Takže všechno, v co jsem kdy jako spisovatelka doufala, tu bylo. Leželo to přede mnou. Čekalo to.

Všechno, co jsem potřebovala udělat, bylo dopsat tu prokletou knížku.

Oprava. Začít ji psát.

S Gregem Howardem jsem se seznámila před sedmi lety na koktejlovém večírku organizovaném Drew University, kde jsem už léta vedla kurz tvůrčího psaní. Greg psal literaturu faktu zaměřenou na politiku a na jaře

tam měl poprvé mít autorský seminář, takže ten večírek byl vlastně na jeho počest a na uvítanou po návratu ze zahraničí. Nějakou dobu jsme si povídali a já jsem opatrně zvažovala, že bych si s ním něco začala. Byl koneckonců mladší než já a, upřímně řečeno, působil dojmem, že je docela vášnivý.

Nakonec jsem do toho šla, protože byl ve všech ohledech perfektní ztělesnění toho, jak jsem si představovala ideálního muže: byl silný a sexy, vzrušující a stále se kolem něho vznášela aura jistého nebezpečí. V minulosti už ho měli několikrát na mušce, naposledy kdesi v Amazonii, a dokonce ho v Africe zajala jistá militantní guerillová skupina a držela ho nějakou dobu jako rukojmí. Kromě toho byl charismatický, pátilo mu to, ale byl i empatický, zábavný a – zase musím být upřímná – náruživý. Pouhý dotek jeho rtů na mém krku způsobil, že se mi roztrásla kolena. Jeden z důvodů, proč mi šly tak dobře popisy vášnivých milostných scén, byl ten, že kdykoli byl Greg poblíž, hned jsem se vzrušila a často jsme skončili v posteli. Byla jsem kvůli tomu povrchní? Ne. Docela dobře jsme si rozuměli i mimo postel. Ale musím dodat, že pomyšlení na jeho prsty a pusu mě často přimělo nevnímat si jeho největší a nejproblematičtější vady na kráse: jeho ega.

Získal Pulitzerovu cenu a Státní knižní cenu, řečnil v Kongresu i v OSN. Účastnil se skupinového sexu. A líbilo se mu to. Ani jedinkrát, za celou tu dobu, co jsme se stýkali, nezapochyboval o ničem z toho, co dělal. Pokud jde o jeho rozhodnutí, vynikal absolutní sebevěrou.

To bylo sexy.

Ale zároveň si to na mně vybíralo svou daň. V poslední době mě začalo unavovat, že kdekoli jsme byli spolu, vždycky jsem hrála druhé housle.

Žili jsme spolu skoro čtyři roky. Tedy, žili jsme spolu tehdy, pokud se zrovna nacházel v New Jersey a vedl svůj seminář. Což bylo jenom šest měsíců v roce. Zbytek času trávil na cestách, přejížděl z jedné zatracené země do jiné a sbíral podklady pro své knihy. A když měl pohromadě dost materiálu, odebral se na zapadlou chatu v Maine. A tam psal. Sám.

Vzhledem k tomu, že učil v jarním semestru, byl momentálně v New Jersey. V den, kdy jsem sepsala svůj epitaf, přišel domů brzy odpoledne, nejspíš zrovna ve chvíli, kdy jsem zírala z okna, surfovala po internetu nebo dělala něco jiného s výjimkou psaní. Sešla jsem dolů a našla ho, jak prozkoumává ledničku.

Psaní je osamělá profese, takže jsem byla Gregovi vděčná, když se vyskytoval poblíž a mohla jsem s ním probírat problémy, které se v průběhu práce na knize vyskytly. A třebaže jsem se mu nevěšela na krk, frustrovaně nevzlykala a nežadonila o pomoc, cítila jsem se dost zoufale.

„Ahoj, jak ses měl?“ zeptala jsem se a nastavila mu tvář k polibku.

Couvl. „Pořád máš na sobě pracovní hadry,“ konstatoval.

To byla pravda. Byla jsem v teplácích a vršku od pyžama a možná jsem si ani od rána nevyčistila zuby. Zcela jistě jsem se neučesala.

„Pokoušela jsem se pracovat.“

Rozhlédl se a zamračil se. „Kde je jídlo?“

Ustoupila jsem o krok. „V ledničce je plno jídla. Co konkrétně máš na mysli?“

Privřel oči. „Myslím jídlo na večer.“

Ale kruci. „Aha, to je už dneska?“ zeptala jsem se. Každý semestr zval své studenty na neformální večeri a tentokrát to připadalo na dnešek. „Zapomněla jsem.

Omlouvám se, ale víš, že mám s tou knížkou práce nad hlavu. A potřebuju si o tom s tebou promluvit. Nemohl bys tu večeři přesunout na příští týden?“

„To bych nemohl. Za čtyři hodiny tu budou. Co jim dáš?“

„Počkej, počkej, co *já* jim dám? Je to tvoje návštěva, ne moje. Vezmi je do hospody. Nebo jim řekni, že letos si musí každý přinést jídlo s sebou. Máš doktorát, Gregu. Utekl jsi ze sídla drogového kartelu na Filipínách a z tábora ISIS v Pákistánu. Jsem si jistá, že si nějak poradíš.“ Pročísla jsem si prsty vlasy a stáhla je do ohonu. „Teď si s tebou potřebuju promluvit o své knížce.“

Zavrtěl káravě hlavou, čímž mi připomněl otce, když jsem domů přinesla špatné vysvědčení. „Maggie, každý rok s tím na tebe spoléhám. Copak jsi nedostala můj mail? Dopoledne jsem ti ho posílal, abych ti to připomněl.“

Zavřela jsem oči. „Vážně? Tys mi poslal mail? Jsem snad tvoje partnerka, ne sekretářka!“

„Kdybys byla moje partnerka, tak by sis to pamatovala.“

„A kdybys ty byl *můj* partner, tak by sis všiml, že myslím na něco jiného a že jsem posledních pár měsíců ve stavu blízkém panice. Víš, že mám dokončit třetí díl, že ano?“

Přikývl.

„A nemám zpravidla ve zvyku s tebou probírat ošemetné body zápletek?“

Znovu přikývl. Pravda byla, že málokdy navrhl něco konstruktivního. Vlastně jsem si skoro jistá, že tomu skoro nevěnoval pozornost. Ale vždycky nasadil ten svůj obličej *poslouchám tě*.

„Kdy jsem tě naposledy poprosila, abys mi s něčím pomohl?“

Zamračil se.

„Abych to upřesnila. Ještě jsem nenapsala ani slovo. Ani jediné. Za celé měsíce. A ty sis toho ani nevšiml? Chci říct, to ti ani nepřišlo na mysl, že bych měla psát, a nepíšu, a ani tě nenapadlo zeptat se proč?“

Pročísl si rukou krátké vlasy barvy písku. „Taky jsem byl nesoustředěný, Maggie. To přece víš.“

„Ano, a vím přesně proč. Víím to, protože tě miluju a zajímám se o tvou práci. Víím, že ti posunuli termín odevzdání knížky, že tvoje katedra prochází reorganizací a že máš problém dostat vízum do... Ani nevím, do kterých pekel se příště chystáš. Víím to, protože se tě na to každý den ptám.“

„Naznačuješ mi, že se nezajímám o *tvůj* život?“

Povzdechla jsem si. „Nic nenaznačuju, Gregu. Máš vůbec ponětí, co se se mnou děje? Protože se ti to posledních pět minut snažím naznačit a ty vypadáš, že je ti to úplně jedno.“

Strčil ruce do kapes džínů. „Tedy, Maggie, to přece není totéž, že. Myslím tím, že moje práce... no...“

Cítila jsem, jak ve mně roste zlost, kterou jsem poslední týdny, měsíce, možná i roky potlačovala. „Ano, tvoje práce. Promluvme si o tvé práci, Gregu. Protože ta tě na půl roku odvádí pryč, od nás, ode mě. A na druhou půlku roku máš domluvené různé diskusní večery, svědčíš před Kongresem nebo jezdíš někam přednášet a k tomu máš svůj nedotknutelný rozvrh na fakultě. A když jsi náhodou tady, automaticky očekáváš, že tě budu doprovázet na různé společenské akce, kdykoli řekneš. I kdybych měla naplánovanou konferenci, podpis smlouvy nebo cokoli jiného.“

Protočil panenky. „Nemůžu si přece diktovat...“

„Ale ano, Gregu, můžeš. Čas od času bys přece mohl říct ne. Nebo bys mě s sebou mohl vzít na nějakou kon-

ferenci. Jela bych s tebou strašně ráda. A pokud jde o tvoje pobyty v Maine... uvědomuješ si, že jsem tam ještě nikdy nebyla?“

„Protože tam pracuju.“

„Ano, a já pracuju tady. A pracuju bez ohledu na to, co zrovna ty tady ve stejnou dobu organizuješ, i kdyby mě to sebevíc rozptylovalo, protože tebe nikdy ani ne napadne, abys svoje aktivity přizpůsobil mé práci.“ Po-
pošla jsem k němu. „Jenže teď jde o to, že nepracuju. Vůbec mi to nejde. A za dva měsíce to mám odevzdat, panikařím, takže proč sis toho nevším!“

Zavrtěl hlavou. „Maggie, podívejme se pravdě do očí: moje práce je prostě důležitější než tvoje.“

A bum... bylo to tady. Dusila jsem to v sobě tak dlouho, že jsem si ani nevybavovala, kdy mě to neštvalo a kdy to ve mně nebublalo. „Vážně? Důležitější? Tak proč potom ta tvoje důležitější práce neplatí všechny účty za tohle?“ Mávla jsem rukou kolem sebe. Slyšela jsem, jak můj hlas nabírá na síle.

„Peníze nejsou všechno,“ pronesl Greg klidně.

„To máš pravdu. Nejsou. Ale byly to *moje* peníze, které poslaly všechny ty učebnice do Kolumbie, jak jsi jim *ty* slíbil. Vydělala jsem na ně *svojí* prací. A co ten pěkný bavorák, kterým jezdíš?“ Stála jsem už těsně u něho, hleděla mu přímo do očí a už jsem možná i ječela. „Jestli je ta tvoje práce tak zatraceně důležitá, kde jsou ty zatracený peníze, co za ni bereš, Gregu?“

Ustoupil o krok a v očích se mu zračila nevzrušená lítost. „Existuje tolik způsobů, jak určovat hodnotu, Maggie. Jsem zklamaný, že jsi tak přízemní.“

„A já jsem zklamaná, že jsem strávila tolik času s mužem, který si bez skrupulí bral všechno, co jsem mu dávala, a ani jedinkrát ho nenapadlo, kolik času a úsilí jsem do toho investovala.“

Upřeně jsme se na sebe dívali. Vypadal skoro nesvůj. A pak –

„To ovšem neřeší problém, jak dneska večer nakrmíme mé studenty.“

To mě vytočilo. „Kašlu na to, co budou tvoji studenti dneska večer jíst. Dneska nebo zítra, já mám teď tvůrčí krizi, ale všechno, na co jsi ty schopný myslet, je, jak vyřešíš *svůj* problém.“

Frustrovaně zdvihl ruce. „Vždyť sem za chvíli začnou přicházet lidi!“

Byla jsem v ráži. „Základem celého našeho vztahu bylo, že tvoje zájmy byly vždycky na prvním místě. Smířila jsem se s tím, protože jsem věřila, že když budu mít problém, budu za tebou moct přijít, ty odsuneš svoje priority a pomůžeš mi. Takže teď ta chvíle přišla, a ty na mě kašleš. V tom případě bude nejlepší, když se sbalíš a vypadneš.“

Jeho odpověď jsem neslyšela. Ani jsem neviděla, jestli se mu ve tváři zračí úžas, zloba nebo jen bolestné uvědomění.

Otočila jsem se, odešla do pracovny a hlasitě za sebou bouchla dveřmi.

Zlobila jsem se. Nebyla to jenom zloba, byl to vztek. A taky zášť, frustrace a zklamání. Nejen z něho a z toho, že není mužem, jakého jsem chtěla a potřebovala, ale i ze sebe samotné, z toho, že jsem byla tak slepá a nepoznala, že takový není a nikdy nebude.

Milovala jsem ho, aspoň tedy dřív. Během posledních deseti měsíců jsme se postupně odcizili, a to nejen fyzicky. Cítila jsem, že stoupám nahoru a vzdaluju se od něho, a sotva jsem si uvědomovala, co cítím. Proto se mi taky teď pořádně ulevilo. Jenom láska nestačí. To jsem se naučila od Alana, svého exmanžela. Byla jsem na prahu něčeho, co by mě mohlo posunout dál, ne-

chtěla jsem to nechat odejít, a jestli on nebyl ochotný pokusit se to pochopit, přestanu se snažit, aby to mezi námi fungovalo.

Uslyšela jsem zaklepání na dveře. „Jdi pryč, Gregu,“ řekla jsem. To poslední, co jsem potřebovala, byly jeho štěněcí oči, ruce bloudící po mém těle a jeho horký dech v mém uchu...

„Maggie, nechceš si o tom aspoň promluvit?“

„Klidně. Tak mluv.“

„Přes dveře?“

„Proč ne? Slyším tě dobře.“

Zaslechla jsem, jak si povzdechl. Jeho způsob, jak vyhrát naše hádky, zpravidla zahrnoval i vsunutí rukou pod mé oblečení, ale s pevnými dveřmi, které nás oddělovaly, o tuhle výhodu přišel a věděl to. „Jsem si jistý, že ráno, až si uvědomíš, jak dětinsky ses chovala, to budeš cítit jinak.“

To nebylo to nejlepší, co mi mohl říct. Popadla jsem velkou mosaznou značku &, která mi sloužila jako záračka v knihovně, a mrštila jsem jí proti dveřím.

Greg nebyl úplně hloupý, a tak odešel. Nevím, co řekl studentům, a bylo mi to jedno. Do bytu se vrátil o dost později a spal v ložnici pro hosty. Když jsem se druhý den ráno vzbudila, byl pryč.

Kdykoli se v mých knížkách hrdinka rozešla se svým milým, strávila několik bezesných nocí, kdy toho litovala. Já jsem spala jako mimino. Nebo jako někdo, kdo právě vystoupil ze stínu, který byl příliš velký a tmavý.

Další ráno jsem zavolala svému agentovi Leeovi Newcombovi.

„Cože?“ skoro ječel, a to je prosím člověk, který málokdy zvyšuje hlas. „Tys nic nenapsala? Panebože, Maggie,

termín odevzdání už jsme prodlužovali dvakrát. Víš, jak je to napnuté. První verzi rukopisu máš odevzdat za deset týdnů nebo budou muset posunout vydání a to by byl průšvih. Musíme to zvládnout.“

Ano, *my*. Lee a já jsme byli tým, což byl důvod, proč jsem se na něho obracela, kdykoli jsem měla problém s knížkou.

„Já vím, Lee. Potřebuju prostě jenom nastartovat mozek. Musíš mi pomoci.“

Dovedla jsem si představit, jak sedí ve své pracovně v Hobokenu v New Jersey v horním patře promyšleně vyzdobeného řadového domku. Kancelář byla laděná do šeda, prostá a elegantní, podobně jako Lee sám. Trávil hodiny telefonováním a při hovoru měl ve zvyku vstát od stolu a rázovat po pracovně. Tvrdil, že je to jediný pohyb, který za celý den má.

„Víš to Ellen?“ zeptal se.

„Děláš si legraci? Ne, Ellen to neví,“ odsekla jsem. „Lžu jí už celé měsíce.“

„Měla jsi poprosit o pomoc o něco dřív, ne? Jako třeba před čtyřmi nebo pěti měsíci. Prokrista, Maggie, co se to děje?“

Byla jsem ve své pracovně. Původně to byla ta nejmenší ložnice v bytě, ale teď tu byly od podlahy až ke stropu police s knihami, pohodlná pohovka na přemýšlení a starožitný psací stůl, který by nedělal ostudu ani Hemingwayovi.

„Já nevím, Lee. Prostě jsem se zasekla.“

„Máš nějakou krizi středního věku nebo co?“

Odfrkla jsem si. „Kéž by. Spíš mám pocit, že za kritickým bodem středního věku už jsem.“

„Pitomost.“

„Ne, vážně. Je mi osmačtyřicet. Kolik šestadevadesátiletých lidí znáš?“

„Víc, než si myslíš. Ale zpátky ke knize. Co můžu udělat? Co potřebuješ?“

„Panebože, proč mi tohle neřekl Greg?“ tiše jsem zaskučela. Byla jsem schoulená v rohu pohovky, usrkávala jsem horký čaj a zírala z okna na velké jezero na druhé straně ulice. Byl konec dubna a všude všechno pučelo. Kachny šťastně pluly po rybníce, ptáci zpívali, co jim hrdla stačila, a bezstarostně poletovali v chladném vzduchu. Hluboko pod hladinou se proháněly ryby. Všichni si užívali jara. Kromě mě.

„Co je s Gregem?“ zajímal se Lee.

„Rozešli jsme se. Tedy technicky vzato ještě asi ne, ale už jen čekám, až si sbalí saky paky a odstěhuje se, což může trvat týdny, a mezitím bude pěkný dusno a ty víš, jak já to napětí a úzkost nesnáším. Jak jen tu knížku napíšu, Lee?“

„Polet' se mnou a s Martinem do Paříže.“

Nečekala jsem, že uslyším zrovna *tohle*. „Copak ten váš pařížský výlet není něco jako pout? Máte tam nějakého postaršího příbuzného a vinice, ne?“

„Postarší příbuzný zemřel před pár lety a ano, jedeme na vinici, ale začínáme a končíme v Paříži. V pařížském bytě máme hospodyně Solange a ta se o tebe s radostí postará, až tam s Martinem nebudeme. Byt je obrovský, má čtyři ložnice. Jenom jednu koupelnu, ale to je v Paříži normální. Budeš v nejromantičtějším městě na světě se dvěma gayi, kteří mají neomezený rozpočet. A mimochodem, nemáš tam někde taky dceru?“

Moje dcera Nicole byla plodem mého krátkého manželství a opravdu se vyskytovala někde ve Francii. Přestěhovala se tam, když se po několika neuspokojivých začátcích nákladného magisterského studia, nemluvě o nejméně šesti zaměstnáních, která neměla delší trvání než pár měsíců, rozhodla, že chce být pře-

kladatelkou z bretonštiny do angličtiny. Netušila jsem, že bretonština je jazyk, ale vzhledem k tomu, že její bakalářské studium sestávalo z kombinace francouzštiny a dějin umění, musela to vědět líp než já. „Je v Rennes. Západně od Paříže. V Bretani.“

„Jsem si jistý, že s tebou bude chtít chvíli pobýt.“

Donutila jsem se vstát z pohovky a postavila jsem se k oknu. Ty dvě kachny spolu něco mají? „Spíš mám pocit, že kdyby se mnou chtěla být, neodstěhovala by se tisíce kilometrů daleko.“

„To je Paříž, Mags. Město světel. Umění, historie a víc rajcovních mužských, než si dovedeš představit. Vsadím se, že ti tam ten tvůj romantický mozeček hned přepne na vyšší obrátky. Máš pas?“

„To ano, ale...“

„Odlétáme v sobotu večer. Pošlu ti mail s naší rezervací letenek a můžeš se zkusit dostat do stejného letadla. Budeš to muset možná hned zaplatit a třeba bude volná už jenom první třída, ale aspoň tam můžeš hned začít psát.“

„A co křest mé knížky?“

Druhý díl delaniovské série, *Oheň v krvi*, měl vyjít za nedlouho, a já jsem se zavázala, že pojedu na turné, poskytnu několik rozhovorů a vystoupím v rozhlase a v televizi. Mělo to vypuknout za necelých osm týdnů.

„Tak teď budeš pořádně šest týdnů psát a pak se vrátíš a připravíš se na křest,“ oznámil mi Lee. „Budeš mít spoustu času napsat první verzi, nic jiného nepotřebujeme. Zavolám Ellen a řeknu jí, že se na chvíli odebereš do ústraní, abys dorazila poslední kus textu. Tak ti aspoň nebude každý den posílat esemesky.“

„Spíš třikrát denně,“ podotkla jsem.

„No, podívejme se pravdě do očí: jde tu o hodně, a jak to tak vypadá, má dost důvodů, aby měla starost.“

Zírala jsem z okna a přemýšlela. „Nemám do Paříže co na sebe.“

„Vezmi si s sebou něco černýho a šedýho a jeden sen-zační šál. Ten od Ferragama, co sis koupila před lety. A pěkný boty.“

„Jsem na Paříž moc malá,“ protestovala jsem, ale už mě ta myšlenka začala lákat.

„Moc malá? Jak to myslíš?“

„Podle současných tabulek výšky a váhy bych měla měřit o osm centimetrů víc.“

„Na tom začneme pracovat, až budeme v Paříži,“ uklidňoval mě Lee. „Mají tam spoustu čokolády.“

Kousla jsem se do rtu. Kachní pár už dokončil své milostné hrátky a oba účastníci teď pluli od sebe. „Jo?“

„A banánky se šlehačkou.“

„Tak mi pošli ten mail. Budu o tom přemýšlet.“ Zavě-sila jsem. Kachny už byly na opačných stranách Burn-hamského jezera. Ale ptáci pořád zpívali. A sem tam vykukovaly žluté hlavičky narcisů.

Paříž může být přesně ta změna, kterou potřebuju. Ale než odjedu, musím se ještě postarat o pár drobností.

Měla jsem dvě nejlepší kamarádky a zpravidla jsem jim psala oběma najednou.

M: Vyhodila jsem Grega. Pořád nejsem schopná napsat ani řádek, ale v neděli letím do Paříže. Napijeme se na to?

Odpověděly obratem. Zítra. Dáme brunch. V půl dva-nácté v Office.

Jeden z největších stereotypů v zápletkách milostných románů je naivní vysokoškolská studentka, která se za-

miluje do přitažlivého postaršího profesora, jenž ji naučí všechno od pití vína po to, jak za tři minuty dosáhnout orgasmu. Pokud jde o klišé, problém je v tom, že k nim dochází docela často. Vezměte si například Alana a mě. Byla jsem vysokoškolská studentka a už jsem se rozhodla pro kariéru spisovatelky, ale potřebovala jsem ještě absolvovat otravný kurz z matiky, abych splnila všechny podmínky potřebné pro získání diplomu. Čekala jsem až do třetího ročníku a tehdy, teprve když mi bylo přes dvacet, jsem se pokoušela pochopit to, čemu jsem se dosud úspěšně vyhýbala: algebru.

Algebra mimochodem pracuje s čísly a písmeny. A protože ohledně písmen jsem si věřila, myslela jsem, že algebra mi půjde snáz než obyčejná matika.

Mýlila jsem se.

Trvalo pouhé dva týdny, než mi došlo, že algebře nikdy neporozumím, a tím jsem se dostala do neřešitelné situace. Protože jsem otálela docela dlouho, než jsem si zapsala kurz povinné matematiky, kdybych to teď zabalila, musela bych si to znova zapsat v posledním semestru příštího akademického roku, čímž bych si vytvořila docela reálný předpoklad pro to, abych školu nedokončila, kdybych v tom kurzu propadla. Takže jsem musela nějak, jakkoli, projít. Průměr za celé studium jsem měla dobrý, takže mi stačilo D. Jen jsem si nemohla dovolit rupnout.

Moje spolubydlící se na mě podívala, zkrabatila čelo a zamumlala: „Nejspíš se budeš muset rozhodnout, s kým se vyspíš, abys tu algebru dala.“ Ukázalo se, že se budu muset vyspat se svým profesorem Alanem Goddardem. Byl vysoký, hezký a naprosto si nebyl vědom skutečnosti, že většina studentek by se s ním vyspala, i kdyby jim nešlo o to, aby prošly. Musím přiznat, že jsem byla ochotná udělat cokoli, jen aby ta algebraická

noční můra byla za mnou. Deset minut po naší první konzultaci mezi čtyřma očima, kdy jsem prokázala naprostou neznalost čehokoli matematického a poprosila o radu, doučování, názornou výuku... zkrátka o cokoli, se usmál a nabídl mi šálek bylinkového čaje. Přijala jsem. Za dvě hodiny mě pozval na večeři. Přijala jsem. Pak mi navrhl, abychom šli k němu domů.

Přijala jsem.

Zkoušku jsem udělala. Ne proto, že jsme se příští semestr vzali, ale protože jsem se do něho tak zamilovala, že jsem si zaplatila doučování u studenta magisterského studia, který mi dvakrát týdně pomáhal pochopit, o co, kčertu, v těch hodinách algebry jde.

Prožili jsme krátké vášnivé, bouřlivé manželství jako na horské dráze, které skončilo po třech letech, krátce po Nicoliných druhých narozeninách. Alan je slušný, zodpovědný a starostlivý muž, takže má s Nicole láskyplný vztah. A z nás dvou se časem stali dokonce přátelé. Proč ne? Pořád byl okouzlující a hezký, a třebaže už jsem si nedovedla představit, že bych s ním žila, vždycky jsem ho ráda viděla. Jezdili jsme spolu na prázdniny a podnikali další společné akce důležité pro naši dceru, dokud před třemi lety neabsolvovala bakalářské studium. Od té doby jsem ho neviděla, třebaže si k výročí našeho rozvodu pořád píšeme.

Po rozvodu se přestěhoval do Pensylvánie a stal se děkanem na jedné malé, ale velmi prestižní univerzitě. Já jsem začala učit na místní střední škole a pustila se do psaní povídek, načež jsem skončila jako spisovatelka romantických příběhů, které jsem vydávala pod třemi různými pseudonymy i pod vlastním jménem.

Nicole začala číst, když jí byly tři roky, a vyrostla z ní neobyčejně inteligentní, ale dost komplikovaná dívka. V předposledním ročníku střední školy jsem ji poslala

k psychologovi, aby se pokusil zjistit, proč má někdo tak chytrý problém zvládat běžný sociální kontakt. Diagnostikoval jí Aspergerův syndrom a všechno najednou začalo dávat smysl. Všechny ty hranice, které kolem sebe vytyčila, hranice, které nikdo nesměl překročit, aniž by se to obešlo bez záchvatů vzteku a slz, nebyly jenom výmysl trucující adolescentky. Vyznačovaly cesty, které potřebovala, aby mohla procházet světem úplně odlišným od jejího vlastního vnitřního světa. Přestala jsem předstírat, že vím, co je pro mé jediné dítě nejlepší, a náš vztah se rázem zjednodušil, byl přátelštější a téměř normální.

Nicole jsem viděla naposledy v zimě, kdy přijela domů na Vánoce, zato jsme spolu mluvily každé pondělí, pokud mi tedy zatelefonovala. Já jsem jí nevolala, ale když jsem měla na srdci něco naléhavého, co jsem s ní potřebovala probrat, poslala jsem jí esemesku a ona se mi ozvala. Život měla nalinkovaný podle vlastních pravidel a já jsem si dala za úkol je nijak nenarušovat, pokud to nebude nezbytně nutné. Kdyby byla jako každé jiné dospělé dítě žijící v zahraničí, neočekávaná návštěva rodiče by se nejspíš setkala s nadšením.

V případě mé dcery nikoli.

Tak jsem jí tedy poslala esemesku a poprosila jsem ji, aby mi zavolala, až se jí to bude hodit, což se stalo další den ráno v půl sedmé.

„Ahoj maminko. Copak jsme spolu nemluvily předevcírem?“

„Ahoj Nicole. Ano, já vím, ale mám pro tebe překvapení.“

Čekala jsem, že bude zvědavá a vzrušená, ale nic takového z telefonu nezaznělo.

„Jaký překvapení, mami?“

„Letím do Paříže!“

Pořád žádné vzrušení, dokonce ani radost. „Proč le-
tíš do Paříže, maminko?“

„Protože mám problém s tou knížkou, co píšu, a Lee
si myslí, že mi změna prostředí prospěje. Že mě to bude
inspirovat. Víš, že jsem ještě nikdy ve Francii nebyla.
Budu bydlet v jeho bytě, budu tam pracovat, a když
už tam budu... Není za chvíli konec semestru? Třeba
bys za mnou mohla přijet?“ Tak projev trochu radosti,
aspoň trochu.

„Vlastně už skončil. Mám za sebou i zkoušky. A do-
konce mám v plánu být v Paříži.“

„Fakt? To je skvělý. Tak to můžeme být hodně spolu.“

„Budu v Paříži s tatínkem,“ pronesla pomalu.

Stáhla jsem se a zamračila jsem se na telefon. Cože
to právě řekla? „Alan bude v Paříži? Vždyť nerad cestu-
je. A nesnáší létání. A pokud si dobře vzpomínám, když
jsi mu řekla, že chceš studovat ve Francii, celé týdny tě
přesvědčoval, aby sis to rozmyslela.“

Slyšela jsem, jak někomu něco říká francouzsky, a tr-
pělivě jsem čekala, až se ke mně vrátí. Moje dcera ni-
kdy jenom netelefonovala. Vždycky u toho dělala ještě
něco jiného, uklízela, vařila a podobně.

„No ano,“ promluvila na mě zase anglicky. „Zřejmě
to zařídila Heather, a teď se rozešli, jenomže on už to
všechno zaplatil, a tak přijede aspoň sám. Má zajištěný
byt se dvěma ložnicemi v Le Marais, takže tam budu
s ním. Představím mu Louise.“

No prosím. Kdo vlastně byla ta Heather? Jak přimě-
la Alana, aby s ní jel do Francie? Rozešli se, ale kdy?
A v důsledku toho pojede Alan sám do Francie? A se-
známí se s Nicolíným přítelem, o němž se dcera v mé
přítomnosti zmiňovala co nejmíň?

Tak jsem mluvila dál a doufala jsem, že se v tom ča-
sem nějak zorientuju. „Nevadí mi setkat se s Alanem,

vždyť víš. Ani s Louisem, když na to přijde. Můžu se sejít s vámi se všemi. A ty to zvládneš, když tam budeme oba současně?“

Na dlouhou chvíli se odmlčela. Buď si mou otázku důkladně rozmyšlela, anebo zrovna vyklízela prádelník.

„To bude v pořádku,“ ujistila mě nakonec. „Dej mi vědět, až tu budeš. Víš, kde budeš bydlet?“

„Nemám ponětí, ale pošlu ti adresu. Přiletím v pondělí.“

„Prima, mami. Tak se pak uvidíme. Mám tě ráda.“

Zavěsila dřív, než jsem jí mohla říct, že ji taky miluju, ale to stejně věděla.

Třebaže jsem dorazila na brunch o pár minut dřív, Cheri Robinsonová už tam byla a Alison Wazinski přišla hned po mně. Všechny jsme si daly Bloody Mary, aniž bychom se na tom musely domlouvat, mlčky jsme si prošly menu a rovnou si objednaly. Těkala jsem pohledem z jedné na druhou.

„Co je?“

„Čekáme,“ řekla Alison.

Polkla jsem doušek koktejlu. „Greg a já jsme se právě...“

„Už bylo načase,“ nenechala mě Cheri domluvit. Ona sama se rozvedla před pěti lety a pomalu si budovala nový život. Docela jí to šlo. Byla zhruba mého věku, postavu měla jako požární hydrant a vlasy jako kukuřičné pole, přičemž některé prameny si nechala obarvit narůžovo. „Myslela jsem, že toho chlapa vykopneš už dávno. Přiznej si, že jsi emocionálně vykořeněná už od Vánoc.“

„Cheri,“ pokárala ji Alison. „Myslela jsem, že jsme se dohodly...“ Alison byla vdaná třicet let a měla čtyři děti

a šest vnoučat. Šedé vlasy měla spletené do copu a její vrásčitá tvář nikdy nepoznala ani stopu make-upu. Skoro jsem si byla jistá, že na zádech má vytetováno *Matka Země*.

Cheri mávla rukou. „Ve dvě musím být na oslavě synovcových narozenin, tak tu nemůžu sedět celý den a čekat, až se konečně vymáčkne. Takže jsi ho vyhodila. Dobrá. A co ta Paříž?“

Narovnala jsem se. „Počkej? Emocionálně vykořeněná? Jak to můžeš říct?“ Oponovala jsem jí, přestože jsem cítila, že má pravdu.

Cheri nadzdvihla obočí. „Kdy jste spolu naposledy spali?“

Opřela jsem se o opěradlo. Dostala mě. Už týdny jsme si s Gregem dávali jen pusu na dobrou noc. „No...“

Alison se tlumeně zasmála. „Už tě známe dlouho, Maggie.“ To byla pravda. Když jsem před dvaceti lety začínala učit, Alison měla vedlejší třídu. „Už jsme to s tebou zažily. A poznáme příznaky. Copak jsme se někdy spletly?“

Cheri upila ze své sklenky, zálibně mlaskla a zakousla se do celerového řapíku. „Jak to bylo s tím chlápem, s Jacksonem? Pamatuješ se na něj?“

Jackson. Správně. To byl jasný omyl. „No dobrá, s ním jste možná měly pravdu, ale...“

„A co Thomas? Ten zubař. Hned po prvních třech schůzkách jsme tě varovaly, že je to ztráta času,“ pronesla Alison skoro samolibě.

„A tenkrát, jak ses rozešla s tím redaktorem? S tím malým, s knírkem? U toho jsem měla jasno po dvou týdnech,“ řekla Cheri. „A ty ses s ním zahazovala ještě bůhvíjak dlouho.“

„Tři roky,“ zamumlala jsem.